

Válasz

Tisztelt Közgyűlés! Kedves Barátaim! Mit tehet az ember, ha megszólítják? Két dolgot. Nem szól semmit, saját személyét nem kívánván tovább előtérbe állítani. Vagy: ha a köszöntők és a jelenlevők iránti udvariasságból, Társaságunk hagyományai szerint szól is, hosszan nem beszél. Ez utóbbit választom. Köszönöm a megemlékezést, köszönöm a kedves szavakat. Sok jót hallottam magamról. Szeretném, ha ilyen lehettem volna. Hogy a tudománynak mennyire voltam hasznára, eldönti majd az idő. Nyelvtudományi pályám régen, 1943-ban kezdődött, amikor díjtalan gyakor-

nek lettem a kolozsvári egyetemen. Másfél év híján hatvan éve ennek. Majdnem hatvan év: ennyit töltöttem el a nyelvtudomány művelésében, egyszersmind bővületében.

Bevallom: nekem a nyelvtudomány nagyon sokat adott. Boldogsággal gondolok rá, a nyelvészeti kutatásra — nem a közéleti harcokra! A nyelvtudomány szeretettette meg velem a filológiát és a kutatást. Igaz, hosszú éveken át napközben más irányú elfoglaltságaim miatt nem jutott időm arra, hogy kutatói szenvedélyemnek éljek. Amit annyira szerettem, kutatással ezekben az években bizony csak este, éjjel foglalkozhattam — otthon. De ezt a munkát soha nem éreztem áldozatnak! Sőt, földerített, felfrissített!

Pályaválasztásomnak köszönhetem, hogy bejárhattam nemcsak a mai országot, hanem a Kárpát-medencét. Elmondhatom, hogy a magyar nyelvterület szinte minden járásában megfordultam. Örültem az azokban élő magyar népességnek, embereknek, akikkel ezeken az utakon találkozhattam. Örültem a gyönyörű természetnek, a változatos tájaknak. Örömet leltem az emberek szokásaiban, hagyományaik megismerésében, a népi műveltség változatos formáiban.

Szerencsém volt, hogy olyan munkatársakkal dolgozhattam, akiktől sokat tanulhattam, s akikkel együtt munkálkodva hozhattunk létre talán fontosnak is nevezhető eredményeket. Hálával gondolok az előttem járó nagy nyelvész-nemzedék tagjaira, akiket közelről megismerhettem, s akiktől sok támogatást kaptam. Sose felejttem el őket, mindig hálával gondolok rájuk azért is, mert bizalmukba fogadtak, mert bölcs tanácsaikra mindig támaszkodhattam. Bizony ez is hozzátartozik a nyelvészethez, amit én megéltem.

Köszönöm Társaságunknak a főtítkáruk szavaiban is kifejezett megemlékezést, nemkülönben köszönöm testvér-társaságainknak ez alkalomra szóló kedves leveleit. Azt remélem, hogy nyelvész-társaim anyanyelvünkre mindig féltő gonddal ügyelnek majd. Azt kívánom, hogy a nyelvtudománnyal, a magyar nyelvvel való foglalkozás legyen szívügyük, s leljék örömeiket benne. Az anyanyelv roppant fontosságához nem férhet kétség, ezért közömböseks tudománya iránt sem lehetünk. Se ma, sem a jövőben!

BENKŐ LORÁND